

борави да клѣпе камжкѣтъ. Хайде азъ да пина мжничко, и това ще да бѣде малко по-добре. . .“ И дѣдо Либенъ домжкне до устните си череченцето, поцърне си малко, и пакъ вжрви нататакъ; но отъ нѣмай-къдя той припоминава наново своето по-напрежно заключение, и пакъ си поцърква по малко; а защото отъ къщата му и до воденицата е дълечъ, то той почти сѣкога дохожда при Ненча чакъ тогава, когато въ черечето му не остава нито една гжлтка. Отъ воденицата дѣдо Либенъ са вжрща дома, и, като пообѣдва малко, лѣга да си поспи; а когато стане, то пакъ сѣда на коньтъ си и отива да прегледа нивята, ливадите, овцете и говѣдата, и, разбира са, че и тамъ не ходи безъ ракия.

— Грѣба да почерна овчерете и говѣдарете, казва дѣдо Либенъ на своята бабичка, когато овчерете и говѣдарете пиятъ не повече отъ воденчарьтъ.